

[Ministeren for offentlige Arbejder.]
 Godsvognsantal paa 11 764, og i Aaret, der er gaaet, 1928, har daglig gennemsnitlig ca. 700 Vogne staaet overtallige. Den 11. Februar udgjorde Vognmangelen ca. 100 Vogne; den steg lidt efter lidt, og efter Snestormen den 16. og 17. Februar var der saa meget læsset Materiel bundet, at Vognmangelen i de nærmeste Dage derefter gik op til ca. 1 700. Men fra den 20. er Vognmangelen igen sunket med 300—400 Vogne pr. Dag, og naar nu Sneens Virkninger fuldstændig har fortaget sig, mener man igen helt ud at kunne tilfredsstille Behovet. Den 23. var der ingen Vognmangel paa Sjælland; i Jylland og Fyn manglede der derimod endnu ca. 500 Vogne.

For at give et Begreb om, hvilken Indflydelse Snehindringerne har paa Statsbanernes Vognbenyttelse, skal jeg nævne, at der den 18. ds. henstod ca. 1 200 tomme og ca. 3 700 læsede Vogne, medens Antallet under normale Forhold andrager 2 300 tomme og ca. 2 600 læsede Vogne.

Statsbanerne har i øvrigt for at raade Bod paa de vanskelige Forhold i den sidste Tid lejet ca. 450 disponible Godsvogne, ligesom der har været stillet Hjælp til Raadighed ogsaa fra svensk Side. Ogsaa i saa Henseende er der altsaa gjort, hvad der kunde gøres. Det er saaledes uberettiget, naar Formanden for Handelsforeningen i Esbjerg taler om en Tornerosesøvn, som Statsbanerne skulde være indlullet i.

Men i øvrigt er Forholdet saaledes, at den Automobiltransport, som nu finder Sted, ganske automatisk virker ind paa Godsvognsbeholdningens Størrelse; thi naar der til Stadighed er Vognmateriel tilovers, kan der jo ikke være Basis for Krav fra Statsbanernes Side om Bevillinger til Forøgelse af Materiellet, og Forholdet er da ogsaa det, at Vognantallet formindskes hvert Aar med Antallet af de udrangerede Vogne. At Statsbanerne herefter bliver mindre ydedygtige, det siger sig selv, og at det kniber i en Situation af saa ekstraordinær Karakter som den, vi er inde i nu, i en ganske kort Periode, er ogsaa givet; men derfor turde der ikke være Anledning til at spænde vort Budget alt for højt i Retning af at gaa til Anskaffelse af Vognmateriel, som ellers maatte staa tomt hele Aaret igennem.

Jeg har svaret paa, hvorledes det ligger med Hensyn til de Forhandlinger, der er ført, og hvad der er naaet ved Hjælp fra udenlandsk Side, og jeg skal dernæst vende mig lidt til de andre Spørgsmaal, som den ærede Forespørger var inde paa. Den ærede Forespørger mente, at man kunde

anvende Flyvevæsenet. Flyvevæsenet er blevet anvendt i det Omfang, som der har været Materiel til, efter at det begyndte at knibe saa stærkt paa Grund af Issituationen, og det er særlig anvendt i Postvæsenets Tjeneste. Thi hvis ogsaa vor Postgang skulde lide under den manglende Overfartsevne, vilde det blive endnu værre for Folk og endnu værre for vort Erhvervsliv; saa maatte Telegrafene og Telefonen tages i ganske anderledes Grad i Brug, men det vilde være dyrere for den enkelte, og det vilde være ganske overvældende for Telegrafvæsenet — det kunde Anlægene ikke svare til.

Det ærede Medlem sagde, at jeg skulde have været ude og se, hvordan det foregik. Det har jeg saamænd været, men jeg var dog nogenlunde heldig, da jeg den 9. Februar — tror jeg det var — tog over, saa jeg slap med en 3—4 Timers Ophold paa Store Bælt den ene Vej og lidt kortere den anden Vej. Siden den Tid har jeg ikke kunnet rejse herfra, thi jeg har ogsaa et Arbejde at passe herinde, hvilket den ærede Forespørger ved. I øvrigt har jeg været ude for det tidligere, aldrig saa lang Tid som det ærede Medlem, men dog under ret vanskelige Forhold, saa jeg ved nok, hvorledes det er at sejle; hvorledes det er at ligge stille, har jeg ikke prøvet, men jeg tror, jeg har faaet det tilstrækkeligt levendegjort i Dag gennem det ærede Medlems Beskrivelse, som jeg ikke mener kan virke beroligende paa Folk, selv om der fra Statsbanernes Side gøres, hvad der kan gøres i enhver Henseende.

Den ærede Forespørger skildrede navnlig Forholdene om Bord paa „Tyr“ og spurgte mig, hvad der var gjort for at sende Hjælp. Saa hurtigt som jeg mente, det var forsvarligt at tage „Lillebjørn“ ud af den Tjeneste, som den var bestemt for, og efter at „Sampo“ var kommet i Arbejde, blev „Lillebjørn“ sendt til Hjælp, efter at der var kommet Anmodning derom fra de to Folketingsmænd, hvoraf den ærede Forespørger var den ene. Søndag Eftermiddag modtog jeg Telegram, og „Lillebjørn“ blev da sendt af Sted om Eftermiddagen; at den ikke naaede frem, skyldes dens manglende Evne til at sejle i Taage, i Snestorm og gennem Isbarrierer. At der blev gjort, hvad der kunde gøres, er sikkert, men Vejr- og Vindforholdene var saaledes, at den ikke kunde naa frem.

Saa spurgte den ærede Forespørger, hvad der kunde gøres i Fremtiden. At der kan gøres adskilligt for i hvert Tilfælde at fjerne nogle af de Vanskeligheder, vi har